

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Als peus de Maria

La Mare de Déu del Santuari de Queretes que figura en el meu escut episcopal ha estat sempre en el punt de referència espiritual de la meua vida, des del moment que vaig néixer i vaig ser portat als seus peus com a nadó. Des d'aleshores ha estat present en els moments més significatius del meu periple vital. Als seus peus vaig posar el bàcul i la mitra quan vaig ser ordenat bisbe, un signe que ho posava tot sota la seva empara de mare de la misericòrdia. Posar la Mare de Déu per damunt de totes les nostres vivències, per damunt de tots els nostres èxits, per damunt de totes les nostres aspiracions és posar-nos sota el seu mantell de la misericòrdia del Senyor, signe d'acolliment i protecció. Som nosaltres l'ofrena que fixa la mirada en el rostre de Maria que, com a portadora i mitjanera de la misericòrdia del Senyor, ens protegeix i ens guarda.

Maria, en l'any de la misericòrdia, ens fa present la pregària en la visita a la seva cosina en aquella expressió del «Benedictus» que cada dia és present en els Laudes de l'Església universal: «La seva misericòrdia —que és respecte— s'estén de generació en generació per aquells que el temen». Misericòrdia i temor semblen expressions d'una gran contraposició, però en el seu significat més profund el temor és aquella virtut que ens resumeix en una de sola totes les virtuts que ens dóna l'Esperit Sant i per la qual reconeixem la grandesa d'Aquell que en si mateix és misericòrdia. Reconèixer

Clau de volta de la Mare de Déu de la Misericòrdia. Catedral de Barcelona

Escut episcopal de l'arquebisbe Joan Josep Omella Omella

amb un sa temor la grandesa de Déu davant de la nostra finitud i limitació, contemplar la insondable diferència entre la nostra petitesa com a criatures i el Déu que ens és vida, ens ajuda a valorar i esperar la riuada de béns que porta la misericòrdia de Déu envers nosaltres, que salva qualsevol distància i omple tota diferència. Però no fem bandera de la temença, ja que a través d'aquest coneixement respectuós reconeixem la misericòrdia infinita de Déu per tots aquells que estima, com

ho expressa el llibre de Samuel: «No temeu, temeu només el Senyor perquè ha manifestat les meravelles enmig nostre.»

L'amor de Déu ens allibera del temor humà i el reconeixem en tota la seva grandesa des de la nostra petitesa humana com un amor que crida a la benevolència, reconeixent les seves meravelles i acceptant un amor de Pare incondicional i sense torna. Per això el càntic de Maria expressa el més profund de la seva creença, en Ella es

dóna una misericòrdia materna que és donació, que és acolliment, que és benaurança. Un amor que és promesa feta a tots nosaltres. Allà, als peus de Maria de la Misericòrdia, hi posem el nostre temor-respecte perquè ella ens doni la humilitat suficient per atansar-nos a Déu com ho fa el càntic d'Isaïes: «Perquè jo sóc el teu Déu, el que agafa la teva dreia, el que diu: no temis, jo t'ajudo». Amb aquest esperit ens posem als peus de la Mare de Déu, sota la seva mirada.

ENTREVISTA

Oblació benedictina

MARIA MASATS

Fa 18 anys, la Maria Masats va entrar en contacte amb el món benedictí a través del Monestir de Sant Benet de Montserrat. Volia conèixer la seva espiritualitat i fer un pas més en el seu compromís cristià. La seva opció va ser l'oblatió, en aquest cas al Monestir de Montserrat. Ara fa tres anys que va acabar el procés d'aprofundiment de la Regla de Sant Benet, dels punts més rellevants de l'espiritualitat benedictina, i va signar la cèdula d'oblatió a Montserrat.

Quins compromisos s'adquireixen en el moment de l'oblatió?

De fet, el mateix que en el moment de rebre el sagrament del baptisme. No obstant això, en signar l'oblatió quedés vinculada a la comunitat del Monestir de Montserrat i et compromets a ser constant en la recerca de Déu, en la lectura espiritual, en la pregària litúrgica com ara laudes i vespres, individualment o en grup, en comunió amb la comunitat de Montserrat; i a ser fervent en la caritat, viscuda en la situació concreta en què ens va posant la vida.

I les seves responsabilitats a la parròquia i a la diòcesi?

Sóc de Castellbell i el Vilar. La meua comunitat parroquial és petita i estic al servei per al que es necessita: llegir les lectures, fer catequesi, visitar malalts... A nivell diocesà, sóc membre de la Delegació de Pastoral de la Salut i, en representació d'aquesta, formo part del Consell Episcopal.

Com ha evolucionat la seva fe des que és oblata?

A l'evangeli de Joan, hi trobem: «Coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures» (Jn 8,32). Sovint, un pot pensar que seguir unes normes et pot condicionar la llibertat, no fer sempre el que a un li ve de gust... Doncs a mi, intentar seguir la Regla de Sant Benet, entre altres coses, m'ajuda a sentir-me cada cop més lliure.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Iniciar en l'experiència de Déu, experiència d'amor

En una trobada d'amistat, mentre els fills —encara petits— jugaven, els pares expressaven la seva preocupació per com iniciar-los en l'experiència religiosa, com parlar-los de Déu, com apropar-los a Jesús, com iniciar-los en la pregària, com fer-los participar en l'eucaristia dominical... Parlar als infants d'aquests temes pot semblar cosa difícil. Pot presentar algunes dificultats, però tampoc és tan complicat i complex com perquè els pares no ho puguin fer, dominadors com són del llenguatge de l'amor als seus fills. Llenguatge d'amor, claredat i senzillesa: expressem-nos com a adults, amb la nostra maduresa, la nostra experiència, els nostres coneixements i amb un llenguatge assequible, entenedor, participatiu. Afavorim sobretot el diàleg, que sempre és possible. No deixem d'aprofitar les experiències que ens manifestaran en les seves intervencions i les seves preguntes, que poden demanar ampliar, concretar l'explicació inicial. «Perquè la saviesa obre els llavis dels muts i destrava la llengua dels infants» (Sv 10,21). És bo respondre des del testimoni de la pròpia vida i de la pròpia fe, des del convenciment i la co-

herència que manifestem en allò que diem creure i fer-ho de manera joiosa.

Les nostres respostes amb les paraules i amb els fets de les nostres vides els ajudaran a descobrir que la sorpresa que experimenten davant les coses també la poden traslladar a l'Autor de tot el que veuen, que poden relacionar-se i parlar amb Déu mitjançant la pregària i que la Bíblia recull la història de molts homes i dones que han estat amics de Déu, a qui també anomenem Pare. Els hem de transmetre l'amor que ens té, que és tan gran que s'ha apropiat a nosaltres en Jesús, el seu Fill, que ens ha donat a conèixer el Pare i ens explica què espera de nosaltres. I que podem seguir intentant assemblar-nos a Jesús, el nostre germà gran.

I és així com el que sembla invisible —Pare, Fill i Esperit Sant— però és ben present en la vida quotidiana (més del que ens pensem) es fa proper i esdevé experiència personal, experiència religiosa que, treballada, anirà creixent alhora que els infants creixen en edat. «Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança» (Mt 21,16).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Vida consagrada, don para la Iglesia

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El día de la Presentación de la Virgen el Papa convocó un año dedicado a la vida consagrada; iniciado a los pocos días, concluirá en la próxima fiesta de la Presentación del Señor.

Los consagrados, atentos a las palabras del Papa y de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica, en comunión y unidos a toda la Iglesia, hemos agradecido y profundizado en el amor que el Señor nos ha manifestado:

Alegres, «la vida del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús»: «Alegraos.»

Vigías, atentos, «escrutad» el horizonte, en un camino siempre más

evangélico, en docilidad al Espíritu Santo.

Anclados en el amor. «Contemplad», el Señor es el centro de nuestra vida. Él nos mira con amor, llamándonos a compartir su vida y misión.

Una nueva carta se nos dirigirá bajo el título de «Id»; es la misión en el «servicio de la Iglesia a las familias, los jóvenes, los ancianos, los pobres».

Los consagrados estamos prestos a «abrazar el futuro con esperanza». «No tengas miedo, que yo estoy contigo» (Jr 1,8).

A María encomendamos el deseo del Papa: «Despertad al mundo!» «La radicalidad evangélica se pide a todos».

¡Ánimo, sed fuertes!

Lectures missa diària i santoral

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2Sa 15,13-14.30; 16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillet i Otília Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimarts [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé: 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)... Sant Corneli, bisbe.

3. ■ Dimecres [2Sa 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. iv), invocat pel mal de coll. Sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia. Santa Clàudia Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanc i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustinià; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. ■ Dijous [1Re 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / Mc 6,7-13]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità). Sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs. Sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; sta. Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; st. Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. iii), patrona de les dones d'Aragó. Santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dissabte [1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597). Sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe. Festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ † Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / SI 137 / 1Co 15,1-11 (o bé: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. St. Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cenneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, sinó seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

En vós m'empari, Senyor, / que no en tingui un desengany. / Deslliureu-me, traieu-me del perill, / vós que sou bo; escolteu i salveu-me. R.

Sigueu el meu castell de refugi, / la meua roca salvadora. / Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meua esperança, Déu meu, / he confiat en vós, Senyor, des de petit. / Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, / acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis / diran a tothom com m'ajudeu. / M'instruïu, Déu meu, des de petit, / i encara avui us proclamo admirable. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) [Versió breu: 13,4-13]

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclatada». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.»

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproso de Síria.»

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor: «Antes de formarte en el vientre, te escogí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te nombré profeta de los gentiles. Tú cíñete los lomos, ponte en pie y díles lo que yo te mando. No les tengas miedo, que sino yo te meteré miedo de ellos. Mira; yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte.» Oráculo del Señor.

Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

A ti, Señor, me acojo: / no quede yo derrotado para siempre; / tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo, / inclina a mí tu oído, y sálvame. R.

Sé tú mi roca de refugio, / el alcázar donde me salve, / porque mi peña y mi alcázar eres tú, / Dios mío, líbrame de la mano perversa. R.

Porque tú, Dios mío, fuiste mi esperanza / y mi confianza, Señor, desde mi juventud. / En el vientre materno ya me apoyaba en ti, / en el seno tú me sostenías. R.

Mi boca contará tu auxilio, / y todo el día tu salvación. / Dios mío, me instruiste desde mi juventud, / y hasta hoy relato tus maravillas. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,31-13,13) [Versión breve: 13,4-13]

Hermanos:

El amor es paciente, afable; no tiene envidia; no presume ni se engríe; no es maleducado ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca.

¿El don de profecía? Se acabará. ¿El don de lenguas? Enmudecerá. ¿El saber? Se acabará. Porque limitado es nuestro saber y limitada es nuestra profecía; pero, cuando venga lo perfecto, lo limitado se acabará.

Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre acabé con las cosas de niño.

Ahora vemos confusamente en un espejo; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora limitado; entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.» Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: «¿No es éste el hijo de José?» Y Jesús les dijo: «Sin duda me recitaréis aquel refrán: "Médico, cúrate a ti mismo"; haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaüm.»

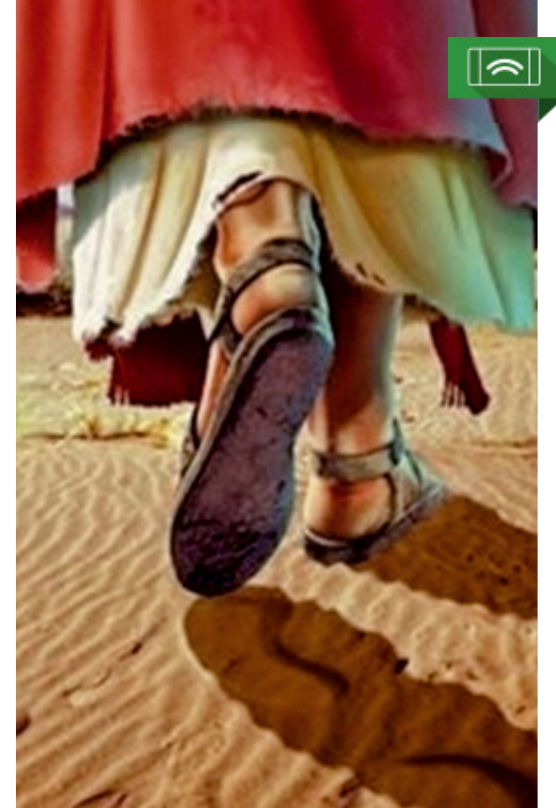
Y añadió: «Os aseguro que ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel había muchas viudas en tiempos de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses, y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías, más que a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo; sin embargo, ninguno de ellos fue curado, más que Naamán, el sirio.»

Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejó.

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

Jesús feia camí

L'escena inaugural de l'activitat de Jesús segons Lluc no s'acaba amb la solemne proclamació del programa de Jesús que aconsegueix la profecia de la tercera part d'Isaïes que vam llegir el diumenge passat. Falta la cloenda amb la sorprenent reacció de la sinagoga enfront de la proclamació de Jesús. El text és una clara composició de Lluc que pressuposa una actuació taumatúrgica de Jesús a Cafarnaüm, que està en Marc (1,21;2,1) i que Lluc encara no ha narrat (perquè ha avançat l'escena de la sinagoga de Natzaret) però que, tanmateix, té present!

La segona part de l'actuació de Jesús a la sinagoga del seu poble també és pròpia i exclusiva de Lluc. És una actuació clarament provocativa. Es refereix a gestos dels profetes Elies i Eliseu en bé de personatges que no pertanyien al poble d'Israel: una viuda de Sarepta de Sidó, que va ser socorreguda per Elies, i el governador del rei de Síria, Naaman, un leproso que va ser purificat de la lepra per Eliseu. Jesús justifica així que ell no es mostri benèvol amb la gent del seu poble al mateix temps que rebla el clau del seu missatge universalista. La reacció dels qui són a la sinagoga és fulminant: porten Jesús a un penya-segat amb la intenció d'estimar-lo daltabaix.

Però el final també resulta paradoxal. Jesús, «tot passant enmig d'ells, feia camí». Aquest final és més evocador del que pot semblar a primer cop d'ull. Jesús «feia camí». Aquesta descripció del pas de Jesús entre la gent no solament subratlla la seva sobirania. També descriu el marc de l'activitat de Jesús, que es realitzarà sobretot en el llarg viatge de Jesús a Jerusalem que ocupa la segona part de Lluc (9,51-19,27). Aquest viatge és una elaboració de Lluc que, d'aquesta manera, organitzarà sobretot els materials de la segona font sinòptica que no tenien cap marc d'espai ni de temps sinó que eren dites de Jesús. D'aquesta forma, Lluc es converteix en un evangeli de trobades breus i instructives per al lector.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dimarts 2, a les 19 h. Dia de la Candelera, missa de la Vida Consagrada, a la catedral.

Divendres 5, a les 18.30 h. Eucaristia i visita al l'Obra Benefic Social Nen Déu, acompanyat pel bisbe Sebastià Taltavull.

Actes i conferències

XXVIII Diada de la Gent Gran. Dimarts 2 de febrer, festivitat de la Candelera, celebració de l'eucaristia, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, a la basílica de Sant Josep Oriol (c/ Diputació, entre Villarroel i Urgell).

Festivitat de Santa Dorotea (c/ Santa Dorotea, 5). Divendres 5 feb. (20.30 h), concert de gospel. Dissabte 6 (20 h), musical *La jove Dorotea*, a càrrec dels alumnes de l'IES XXV Olimpíada. Diumenge 7, eucaristia presidida per Mons. Sebastià Taltavull, finalitzant amb un dinar de germanor. Info: 934 233 033.

Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit de Catalunya. Trobada anual, dies 6 i 7 de febrer. Lloc: Martí Codolar

(av. Cardenal Vidal i Barraquer, 15). Predicador: Mn. Albert Jiménez. Lema: «Marcats per l'Esperit». Hi sou tots convidats! Informació: t. 655 805 234 (Elpidio) i www.renovacio.cat

«La Misericòrdia Divina». Els dimarts 2, 9, 16 i 23 feb. (21.30-23 h), conferències a càrrec d'Antoni Bentué. A la parròquia de la Bonanova (pl. Bonanova, 12).

Celebració de la M. D. de Lourdes. Dimarts 2 feb. (18.30 h), a la pquia. M. D. de Lourdes de Badalona (c/ Sant Bru, 87), inici de la Novena. Diumenge 7 (18 h), processó amb la imatge de la M. D. de Lourdes. Dijous 11 feb., exposició del Santíssim des de les 15 h. A les 19.30 h, missa solemne.

Novahumanitas. Sessió «Descobreix-te tu mateix». Dies 13-14 i 20-21 de febrer, impartida per Mn. Josep Font. Lloc: c/ Àliga, 12 (entre Hostafrancs i pl. Espanya). Info i inscripcions: t. 616 164 006, info-barcelona@novahumanitas.org / www.novahumanitas.org

Año Santo de la Misericordia. Sábado 13 feb. (11.30-19 h), encuentro fraterno, misa y comida de hermandad. Informació: ADIM, t. 934 261 622. Se indicarà lugar en Barcelona a los que se apunten.

Institut Emmanuel Mounier. «L'Europa dels diners o l'Europa de les persones?», a càrrec del Dr. Sergi Mas. Els dijous 4, 11, 18 i 25 de febrer (19 h). A Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13).

ACTUALITAT

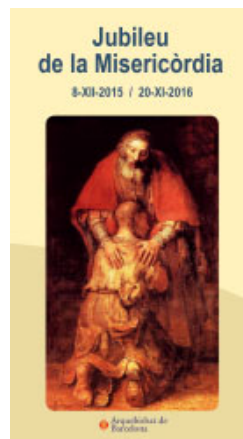
Acte ecumènic a la catedral

El dilluns 18 de gener, amb motiu de l'inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, es va celebrar un acte ecumènic a la catedral, presidit per l'arquebisbe Joan Josep Omella, acompanyat del bisbe auxiliar, Sebastià Taltavull, al qual hi assistiren representants de diverses confessions cristianes. L'arquebisbe, va recordar la seva experiència de missioner al Zaire i la necessitat de la unitat dels cristians per evangelitzar. En l'acte es va fer un agraïment públic als impulsors de l'ecumenisme a Catalunya, entre ells el caputxí Joan Botam que també assistí a l'acte.

Tríptic sobre el Jubileu de la Misericòrdia

L'Arquebisbat de Barcelona ha editat un tríptic sobre l'Any de la Misericòrdia en el qual explica què és un jubileu, centrant-se especialment en aquestes paraules del papa Francesc: «Estem cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare» (MV3). El tríptic inclou també el text de la pregària per a l'Any Sant i les condicions per rebre el do de la indulgència, així com els temples on es pot guanyar aquest do. També s'ha fet una edició en castellà. Aquest tríptic es distribuirà a la consergeria de l'Arquebisbat a tothom que ho sol·liciti i fins que se n'exhaureixin les existències, de dilluns a divendres, de 9 a 14 h.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

A los pies de María

La Virgen del Santuario de Cretas que figura en mi escudo episcopal ha estado siempre en el punto de referencia espiritual de mi vida, desde el momento en que nací y fui llevado a sus pies como recién nacido. Desde entonces ha estado presente en los momentos más significativos de mi periplo vital. A sus pies puse el báculo y la mitra cuando fui ordenado obispo, un signo de que lo ponía todo bajo su amparo de madre de la misericordia. Poner a la Virgen por encima de todas nuestras vivencias, por encima de todos nuestros logros, por encima de todas nuestras aspiraciones

es ponernos bajo su manto de la misericordia del Señor, signo de acogida y protección. Somos nosotros la ofrenda que fija la mirada en el rostro de María, que, como portadora y mediadora de la misericordia del Señor, nos protege y nos guarda.

María, en el año de la misericordia, nos hace presente la oración en la visita a su prima en aquella expresión del «Benedictus» que cada día está presente en los Laudes de la Iglesia universal: «Su misericordia —que es respeto— se extiende de generación en generación para aquellos que le temen». Misericordia y temor

parecen expresiones de una gran contraposición, pero en su significado más profundo el temor es aquella virtud que nos resume en una sola todas las virtudes que nos da el Espíritu Santo y por la que reconocemos la grandeza de Aquel que en sí mismo es misericordia. Reconocer con un sano temor la grandeza de Dios ante nuestra finitud y limitación, contemplar la insondable diferencia entre nuestra pequeñez como criaturas y el Dios que nos es vida, nos ayuda a valorar y esperar la riada de bienes que conlleva la misericordia de Dios para con nosotros, que salva cualquier distancia y llena toda diferencia. Pero no hagamos bandera del temor, ya que a través de este conocimiento respetuoso reconocemos la misericordia infinita de Dios para con todos aquellos que ama, como lo expresa el libro de Samuel: «No temáis, temed sólo

al Señor porque ha manifestado las maravillas en medio de nosotros.»

El amor de Dios nos libera del temor humano y lo reconocemos en toda su grandeza desde nuestra pequeñez humana como un amor que llama a la benevolencia, reconociendo sus maravillas y aceptando un amor de Padre incondicional. Por eso el cántico de María expresa lo más profundo de su creencia, en Ella se da una misericordia materna que es donación, que es acogida, que es bienaventuranza. Un amor que es promesa hecha a todos nosotros. Allí, a los pies de María de la Misericordia, ponemos nuestro temor-respeto para que ella nos dé la humildad suficiente para acercarnos a Dios como lo hace el cántico de Isaías: «Pues yo soy tu Dios, el que coge tu derecha, el que dice: no temas, yo te ayudo». Con este espíritu nos ponemos a los pies de la Virgen, bajo su mirada.